

BİR AŞK MASALI

HENRIK PONTOPPIDAN (1857-1943)

1917 Nobel Edebiyat Ödülü sahibi Danimarkalı roman ve öykü yazarı Henrik Pontoppidan'ın temel eserleri arasında: *Det forjættede Land* [Vaat Edilmiş Ülke] *Lykke-Per* [*Şanslı-Per*] ve *De Dødes Rige* [Ölümler Diyarı] yer alır. Pontoppidan'ın eserleri devrin Danimarka'sı hakkında etraflı ve eleştirel bilgiler, sosyal ve psikolojik analizlerle doludur. Eserlerinin bu özelliği onları devrin fikir adamlarının, toplum eleştirmenlerinin ve kısacası Danimarka fikir dünyasının odağı haline getirmiştir. Yazar eserlerinde toplumsal koşullar arasında kendine bir yol bulmaya çalışan kişilik gelişimleri üzerinde odaklanır. Pontoppidan'ın kendi yaşamından esinlenerek kaleme aldığı, [*Şanslı Per*] 2018 yılında beyaz perdeye aktarılmıştır. Yönetmenliği Oscar ödüllü Bille August'a ait olan film birçok ödüle layık görülmüştür.

NUR BEIER

İstanbul'da Arnavutköy Amerikan Kız Koleji'nden (ACG) mezun oldu. Sonrasında yerleştiği Danimarka'da, Kopenhag Üniversitesinde ve ardından Southern Denmark Üniversitesinde Dilbilim ve Ortadoğu ve Göç Çalışmaları Bölümünde okudu. Danca-Türkçe dil eğitmeni de olan Beier bunun yanı sıra serbest çevirmen olarak Dancadan Türkçeye felsefe ve klasik ve modern edebiyat çevirileri yapıyor. Nur Beier ayrıca sosyo-kültürel ve sosyo-politik konularda ve özellikle kadın hakları, kadın-erkek eşitliği, cinsellik, etnik köken ve kimlik, etnik sorunlar, göç ve göçmen sorunları, entegrasyon vb konularda, Danca, İngilizce ve Türkçe bir dizi bilimsel antolojiye de katkıda bulunduğu gibi, muhtelif araştırma yazılarına da imza attı. Çevirilerinden bazıları: *Korku ve Titreme* (2015), *Aforizmalar* (2017), *Baştan Çıkarcının Günlüğü* (2017), *Ya/Ya da* (2020)..

Et kærlighedseventyr: Bir Aşk Masalı

© 2018, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak

Genel Müdür Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu

Çeviren Nur Beier

Kitap Editörü Çiğdem Şentuğ

Kapak Tasarımı Füsun Turcan Elmasoğlu

Sayfa Tasarımı Tülay Malkoç

ISBN 978-625-449-420-8

1. Basım: Ekim 2021

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul

Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29

Sertifika no: 45099

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul

Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika no: 43949

HENRİK
PONTOPPİDAN

Bir Aşk Masalı

tamadres.com

ALFA

tamadres.com

I.

Bir öğleden sonra, iki kişi, vadiden üç yüz metre yüksekteki bir tepenin üzerinde, kimsesiz bir göknar ağacının gölgesine oturmuş dinleniyordu. Gabriel Vadum ve Bayan Ingrid'di bu iki kişi. Dağlara yaptıkları geziyi tamamlamış, eve dönüyorlardı. Aşağılarında titrek bir mum misali, göz alabildiğine uzanan vadiyi bir bulutun üzerinden seyrederek gibiydiler. Halen yaşadıkları küçük kasabanın tek tük evlerini oldukları yerden rahatça seçebiliyorlardı. Bu kadar yüksekten bakınca evler bir arı kovanını andırıyordu. Kasabanın yanındaki dağın eteğinde kapalı bir köprü bulunuyordu, ırmağın suları köprünün üzerinde yükseldiği uzun tahta direklerin etrafından köpük köpük kabararak, adeta bir çağlayan gibi dökülüyordu.

Gabriel Vadum şapkasını yanındaki fundaların üzerine bırakmıştı. Otuzunun sonlarında, iri kıyım, tombul yapılı bir erkekti; kahverengi sakalı göğsüne kadar geliyordu. Güneşin tek tük huzmeleri göknar ağacının gölgesinden süzülerek yanaklarına vuruyor, kulaklarının üzerinde oynuyor, alnında ve yarı dazlak kafasının tepesinde cila gibi duruyordu. Bas-

tonunun sapını her iki eliyle sımsıkı kavramıştı ve kahrılı bir ifadeyle karşıya bakıyordu.

Koyu renkli küçük gözleri birkaç defa tedirgince Bayan Ingrid'e doğru çevrildi. Genç kadın öne kaykılmış oturuyordu, bir elini çenesine dayamıştı, dalgın dalgın aşağıdaki vadiyi seyrediyordu. Diğer elini erkeğin dizine koymuştu. Epeydir böyle, aynı pozisyonda, hiç konuşmadan ve yanındaki erkeğin sakıngan, kısa bakışlarını fark etmeksizin oturuyordu.

Erkekten on iki yaş daha genç, sarışın bir kadındı, alnı ve yanakları yaz güneşinden dolayı bir parça çillenmişti ama bu onun düzgün, akça pakça yüz hatlarına yakışıyordu. Tek tük güneş huzmeleri ona da isabet ediyordu. Sanki canlıymış gibi titreşiyorlardı elbisesinin üzerinde. Kızılımsı sarı saçlarının etrafına bağladığı beyaz eşarp başının arkasını sımsıkı örtüyor, ensesinin tam altında koca bir fiyonkla son buluyordu.

"Ne düşünüyorsun, Ingrid?" diye sordu Gabriel Vadum en nihayet.

Genç kadın kendine geldi. Başını usulca kaldırıp erkeğin omzuna yasladı.

"Seni ne kadar sevdiğimi!" dedi ve gözlerini kapattı.

Gabriel Vadum kolunu kadının omzuna attı ve yanağını eğerek alnına değdirdi, ama yüzündeki endişe dolu ifade değişmedi. Bir süre öyle sessizce oturdular, aşağıdaki ormandan bir ırmağın mırıltısı, sessizliğin içinden kulaklarına ulaşıyordu.

— — —

"Söyler misin Ingrid, bu sabah bir mektup aldığımı gördüm. Evinden, rahip konutundan mı geldi yoksa?"

“Evet öyle.”

“Çocuklarla ilgili bir sorun mu var?”

“Niçin öyle düşünüyorsun?”

“Sende öyle bir hava sezer gibi oldum da.”

Ingrid gözlerini kaldırdı.

“Öyle mi? Evet, olduğu gibi söyleyeyim o vakit. İkisi de kızamık olmuş. Hem de çok ağır seyretmiş. Ama atlatmışlar. Kaare çoktan ayağa kalkmış bile. Öyle tatlı bir oğlandır ki o!”

Genç kadın başını erkeğin omzundan kaldırmıştı, gevşeyen eşarbını tekrar güzelce bağlayıp fiyonk attı.

“Niçin bana daha önce söylemedin?”

“İlahi! Bana sanki bu aralar kafan epey meşgul gibi gelmişti, bir de ben kendi derdimle canını sıkamayım demiştim sevgilim, o kadar!”

“Ama görüyorsun işte, benden bir şeyler saklamak istemen işe yaramıyor.”

“Zaten niyetim bu değildi. Söylemek için bilhassa bugün beklemiştim. Bugün günlerden ne, hiç düşündün mü? Hayır, düşünmedin tabii.”

“Bugün ... Dur bir düşüneyim. Ağustosun yirmi yedisini değil mi?”

“Ya evet. Tam bir yıl önce bugün senden aldığım mektupla kararımı vermiştim. Yani bir bakıma bugün bizim nişan yıldönümümüz. Benden iki gün zarfında cevap alamadığın takdirde, çıkıp gideceğini ve bir daha asla geri dönmeyeceğini yazmıştın.”

Gabriel genç kadının elini eline aldı.

“Ah, demek ki sabahleyin yazı masamın üzerinde bulduğum o kocaman, nefis güller bunun içindi.”

“Evet. Ama bugünü hatırlamadın diye üzülmen gerekmez. Benim için taşıdığı anlamı senin için ta-

şımamasını gayet iyi anlıyorum. İlişkimiz o sıralarda öyle farklıydı ki. Ha sahi, o gün öğleden önce postacıyı karşılamak için anayoldan aşağı ne kadar yol katettiğimden hiç bahsetmiş miydim? Senden mektup geldiğinden öyle emindim ki. Sabahtan beri içim kıpır kıpırdı, yerimde duramıyordum. Oracıkta yolun kenarına oturdum ve mektubunu okudum. O yeri hâlâ hatırlıyorum! Sanırım saatlerce oturmuştum. Her halü kârda iki saat. Yoldan geçen kimse yoktu. Sadece bir sığırcık sürüsü biçilmiş tarlalarının üzerinde oradan oraya uçuşup durdu. O sürede kararımı verdim. Ayağa kalktığımda, artık sana aittim.”

Genç kadın anlatırken, Gabriel Vadum şüpheci bakışlarını ondan ayırmadı.

“Düşün, sadece bir yıl, o kadar!” dedi çekingence. “Daha uzun olmadığına hayret etmiyor musun?”

“Tam bilemiyorum, hem evet hem hayır. Bahsettiğim o gün bana çok uzak gelmiyor. Bilakis. Ama yarın, Rudolf’a seni sevdiğimi itiraf etmemin üzerinden bir yıl geçmiş olacağını düşününce evet, o zaman aklım almıyor. O feci günün üzerinden binlerce yıl geçmiş gibi geliyor. O vakit olanları düşündüğümde beni neredeyse her şeyden çok hayrete düşüren şey ne biliyor musun? Kendi soğukkanlılığım. Sanırım haftalardır süren o müthiş gerginliğin ardından üzerime bir tür rehavet çökmüştü. Rudolf öfkeden kendini kaybetmiş bir ileri bir geri volta atarken, ben gayet sessiz sakin oturdum ve aslında o an en çok hayret ettiğim şey onun tepkisi oldu. Karşıma dikilip bana “kaltak” dediğinde, sadece gözlerimi yumdum ve karşılık vermedim. Duygularım uyuşmuştu sanki.

O güne kadar birbirimize tek bir kötü laf etmemiştik. Onu dünyanın en munis ve en fedakâr erkeği olarak tanımıştım. Sonra, galiba buna hazırlıklı olduğumu da sanıyordum, çünkü uzun süredir ondan uzaklaşmıştım. O birkaç an zarfında bambaşka bir insan oluverdi gözümde.”

Genç kadın anlatırken Gabriel ıstırap dolu yüzünü öteye çevirmişti.

“Bahsettiğimiz mevzuya dönecek olursak,” diyerek genç kadının sözünü kesti sonra, “bana artık söz ver vermelisin, bir daha bir şey saklamayacaksın benden. Çocukların konusunda da. Dediğim gibi sen kendini benden gizleyemezsin zaten. Bugünkü gezi boyunca düşüncelerinin nerede olduğunu ben pekâlâ sezebiliyordum. Ve bak sana bir şey daha diyeyim. Dün gece ağladığını duydum... yahut ağladığını gizlediğini. Doğru mu?”

Ingrid başını salladı.

“Bana dürüst ol, Ingrid, pişman mısın?”

“Gabriel! Bunu bana defalarca sordun. Allah bilir kaç defa!”

“Bu o kadar garip mi? Benim uğruma onca şeyi gözden çıkardığını tabii biliyorum. Ola ki evlatlarına duyduğus hasret bana olan hislerini bir gün galebe çalarsa, seni suçlamak niyetinde değilim. Sana bunu burada ilk ve son kez söylemek istiyorum.”

Ingrid başını eline yasladı ve bir süre hiçbir şey demeden oturdu.

“Siz erkek milleti ne garipsiniz! Birini gerçekten sevmenin nasıl bir şey olduğundan zerre haberiniz olmadığına inanacağı geliyor insanın bazen. Siz var ya, siz birer zavallısınız, hepiniz! Sen de, Gabriel!

Neyse, artık yola koyulalım. Yoksa bu akşam yemek filan bulamayız.”

Eşarbinin uçlarını arkaya doğru savurdu ve ayağa kalktı.

Bir süre hiç konuşmadan derin orman vadisinin içlerine doğru kıvrıla kıvrıla giden yolun biri bir tarafından diğeri öbür tarafından yürüdü. Yüksek köknar ağaçlarının altında hava püfür püfür esiyordu ve ferahlık vericiydi. Orman tabanını yer yer örten fundalar çalı kadar olmuştu ve çiçeklenmişti. Sesi devamlı kulaklarına gelen dağ ırmağının üzerinden birkaç yerde sırk köprüler uzanıyordu. Irmak, taşların arasından şırl şırl, beraberinde karlı tepelerden aşağı serin bir esinti getirerek akıyordu.

Ingrid bu nefis ormanda somurtarak yürümeyi fazla sürdüremedi. Aralarında geçen ufak yollu atışmalarda çoğu kez mağdur durumuna düşen kendisi olsa bile, ilk affeden de hep o olurdu. Birbirlerine sokulmalarını gerektiren dar köprülerden birinden geçerken, elini erkeğin kolunun altına sokuverdi.

“Kızgın değilsin değil mi, Gabriel?”

Erkek onu kızgın olmadığına dair temin etse de, epey bir süre daha tek kelime etmeden ve gözlerini yerden ayırmadan yürümeye devam etti. Aslında kızgın değildi; lakin aralarındaki her ufak anlaşmazlık onda daima derin ve uzun vadeli bir moral bozukluğuyla marazi bir güvensizlik duygusu yaratıyordu ve bu duygulara mani olmaktan acizdi. Öyle ki rastgele söylenmiş bir lafın ardında gizli bir anlam veya kötü niyet bulmak için günlerce kafa yorardı.

Bu sefer de Ingrid’le az önce aralarında geçen konuşmanın her kelimesini zihninde tek tek gözden